DE SLANG EN DE LASTERAAR

THE SNAKE AND THE SLANDERER

Marcel van der Voort

Ik weet niet of ouders hun kinderen, voordat die naar bed gaan, tegenwoordig nog zelfverzonnen verhaaltjes vertellen, een sprookje voorlezen, of in de loop van vele avonden een dik kinderboek toevoegen aan de prille humuslaag van hun kroost, die denkbeeldige laag in de kindergeest waarin alles wat je ze vertelt, of wat ze zelf lezen, zien en ervaren, wordt opgeslagen en waarop nieuwe gedachten en ideeën kunnen groeien. Persoonlijk bewaar ik kostbare herinneringen aan de momenten waarop mij een dergelijke geestelijke traktatie ten deel viel, of dat nu thuis was, als mijn ouders me voorlazen, of op school als een gepassioneerde docent me deelgenoot wilde maken van de geheimen van zijn vak. Tot op de dag van vandaag duurt mijn honger naar geestelijk voedsel nog altijd voort.

Eén van de mooiste manieren om kinderen bekend te maken met de wereld van de literatuur en met de wereldliteratuur, is de fabel. Fabels zijn verzonnen vertellingen waarin een zedenles aanschouwelijk wordt voorgesteld, en waarin dieren en dingen vaak handelend worden gepresenteerd. Ze zijn eeuwen- en eeuwenoud, en bevatten samengebalde levenswijsheid. Je komt ze bij vrijwel alle volkeren ter wereld tegen. Ook slangen maken het mogelijk om in een mooie vertelling een morele les zichtbaar te maken.

Ik kwam een fabel met een slang als hoofdpersoon tegen bij de Russische fabelschrijver Ivan Andrejevitsj Krylov (Moskou, 13 februari 1769 – Sint-Petersburg, 21 november 1844). Die zou ik graag willen toevoegen aan uw humuslaag. Het zal u niet verbazen dat de slang, net als bij vrijwel alle andere fabeldichters, ook bij Krylov een uiterst negatieve rol speelt.

Marcel van der Voort

I don't know if parents today still tell their children made-up stories before they go to bed, read them a fairy tale, or even add a thick children's book over the course of many evenings to their offspring's early layer of humus, that imaginary layer in the child's mind in which everything you tell them, or what they read, see and experience themselves, is stored and on which new thoughts and ideas can grow. Personally, I have precious memories of times when I received such spiritual care, whether at home, when my parents read to me, or at school when a passionate teacher wanted to share with me the secrets of his expertise. To this day, my hunger for spiritual food continues.

One of the most beautiful ways to introduce children to the world of literature and the world literature, is the fable. Fables are made-up stories in which a moral lesson is graphically presented, and in which animals and things are often presented as acting. They are centuries and centuries old and contain compressed life wisdom. You will find them in almost all nations of the world. Snakes also make it possible to make a moral lesson visible in a beautiful story.

I came across a fable with a snake as the main character by the Russian fable writer Ivan Andreyevich Krylov (Moscow, February 13, 1769 – Saint Petersburg, November 21, 1844). I would like to add that to your humus layer. It will come as no surprise that the serpent plays an extremely negative role in Krylov's fable, as it does with almost all other fabulists.

'On the occasion of some triumphal procession in the realms below, the Snake and the

‘Ter gelegenheid van een of andere triomftocht in het onderaardse rijk, weigerden de Slang en de Lasteraar elkaar voorrang te geven, en ze begonnen een luidruchtige ruzie over wie van de twee het meeste recht had om als eerste te gaan. Welnu, in de helse sferen, heeft, zoals bekend, diegene voorrang die zijn medeschepselen het meeste kwaad heeft berokkend. Dus in dit hete en serieuze geschil toonde de Lasteraar zijn tong aan de Slang; en de Slang sprak opschepperig tegen de Lasteraar over de zijne, en siste dat hij een belediging niet kon verdragen en deed zijn best om langs hem heen te kruipen. De Lasteraar merkte dat hij op achterstand raakte. Maar Beëlzebub kon dit niet toestaan; hij kwam op voor de Lasteraar en dreef de Slang terug, zeggende: “Hoewel ik je verdienste erken, geef ik toch met recht voorrang aan hem. Je bent buitengewoon giftig en extreem gevaarlijk voor alles wat je nabij is; je steek is dodelijk, en je steekt – wat geen geringe verdienste is – zonder provocatie. Maar kun je van ver verwonden, zoals de dodelijke tong van de lasteraar, aan wie geen ontsnapping mogelijk is, ook al komen bergen of oceanen tussenbeide? Het is dus duidelijk dat hij dodelijker is dan jij; dus geef hem voorrang en gedraag je in de toekomst rustiger.” Sinds die tijd worden lasteraars in de hel meer geëerd dan slangen.’

Slanderer refused to yield each other precedence, and began a noisy quarrel as to which of the two had the best right to go first. It is common knowledge that in the infernal regions, the one that has done most harm to his fellow-creatures takes precendence. So in this hot and serious dispute, the Slanderer showed his tongue to the Snake and the Snake boastingly talked to the Slanderer about his sting, hissed out that it was unable to put up with an affront, and strove hard to crawl past him. The Slanderer actually found himself being left behind. But Beelzebub could not allow this; he stood up for the Slanderer and drove the Snake back, saying: “Although I recognise your merit, I justly assign precedence to him. You are excessively venomous, and dangerous in the extreme to everything which is near you; your sting is fatal, and you sting – which is no small merit – without provocation. But can you wound from afar, like the deadly tongue of the Slanderer, from whom there is no escape, even though mountains or oceans intervene? Consequently, it is clear that he is more deadly than you, so give place to him, and in future behave more quietly.” Since that time, slanderers have been honoured more than snakes in hell.’

Literatuur / Literature

- Krylov, Ivan, ‘The Slanderer and the Snake’. In: Brandt Aymar, *Treasury of Snake Lore*. New York, 1956.